

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 10840 af 04/02/2005 (Historisk)

**Ankestyrelsens principafgørelse C-4-05 om hjælpemiddel -
behandlingsredskab - Lympha Press Mini - apparat - lymfødem -
tilbagevendende betændelsestilstande - lymfedrænagebehandling**

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500321-04

Ankestyrelsens principafgørelse C-4-05 om hjælpemiddel - behandlingsredskab - Lympha Press Mini - apparat - lymfødem - tilbagevendende betændelsestilstande - lymfedrænagebehandling

Resume:

Lympha Press Mini kunne ikke betragtes som et hjælpemiddel.

Ankestyrelsen lagde vægt på Sundhedsstyrelsens udtalelse, hvorefter apparaturet ikke umiddelbart kunne sammenlignes med en kompressionsstrømpe.

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Kassationsdato:

30-06-2010

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 708 af 29. juni 2004 - § 97, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 112, stk. 1

Vejledninger:

Indenrigsministeriets cirkulære nr. 21 af 20. februar 1975 om afgrænsningen af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet - pkt. A

Note:

Erstattes af Principafgørelse 135-10

Sagsfremstilling:

En mand led af kronisk lymfødem i begge ben. Tilstanden skyldtes ødelæggelse af lymfekarrene, specielt var lymfekarrene ødelagt på grund af recidiverende betændelsestilstande (rosen). Ansøger brugte kompressionsstrømpe, som ikke i sig selv kunne holde tilstanden nede. Det var nødvendigt med vedvarende yderligere kompression i form af lymfedrænagebehandling.

Manden havde dagligt været til manuel lymfedrænage (foretaget af specialuddannet fysioterapeut på sygehuset) og umiddelbart efterfulgt af 45 minutters behandling med apparaturet lympha press mini - begge dele med det formål at formindske lymfødem i begge ben.

Behandlingen blev forsøgsvis indskrænket til 2 gange ugentligt, men trods fortsat brug af specialsyede kompressionsstrømper viste dette interval sig ikke fyldestgørende.

For tiden havde manden lympha press mini til låns fra et privat firma og brugte det dagligt med absolut positiv effekt.

Manden ansøgte kommunen om apparaturet som et hjælpemiddel efter servicelovens § 97.

Kommunen meddelte afslag på ansøgningen, da kommunen fandt, at der var tale om et behandlingsredskab. Kommunen henviste til Indenrigsministeriets cirkulære om afgrænsningen af behandlingsredskaber.

En overlæge på en dermatologisk afdeling udtalte i en erklæring, at manden i mange år havde haft næsten månedlige tilfælde med feber og hævelse, skiftevis på højre og venstre ben. De sidste 10 år havde han været i penicillin-behandling, som i starten kunne hindre udbrud, men i de sidste 2 år havde der været tilfælde med feber og hævelse (rosen). Efter start på lymfedrænage-behandling havde der ikke været udbrud, Det skulle dog siges, at manden også fik antibiotika.

Der var ikke mulighed for operativt indgreb. Det var nødvendigt med udover vedvarende kompression at have lymfedrænage for at undgå forværring af tilstanden. Det drejede sig om en kronisk tilstand, som var invaliderende. Det var lægens opfattelse, at lymfedrænagebehandlingsmidlet skulle betragtes på lige fod med kompressionsstrømpe og var en nødvendighed for at holde tilstanden nede, så kompressionsstrømpen kunne bruges.

Kommunen fastholdt afslaget.

Af oplysninger fra hospitalets fysioterapeut fremgik, at der ved den afsluttende behandling blev aftalt, at ansøger skulle overveje, om han ville have natbandage på.

Fysioterapeuten mente, at man kunne afvente en afgørelse om lymphapress mini, da behandlingerne med apparaturet ikke var lægeligt nødvendige og ordinerede, kun anbefalet. Tilstanden hos ansøger ville ikke ændre sig, om han brugte apparaturet eller ej. Men det ville forbedre hans livskvalitet, at han ved behov kunne bruge apparaturet (og så måske undgå natbandager), ligesom hans frygt for genopblussen af rosen kunne afværges.

Det oplystes endvidere, at det sædvanlige for patienter med samme symptomer var, at hvis de ikke af kommunen bevilgedes lymphapress mini, klarede de sig med strømper og natbandage og for nogles vedkommende en gang årligt ved behov herfor fik lymfodermbehandling på afdelingen, hyppigt i forbindelse med udskiftning af strømper.

Det sociale nævn stadfæstede kommunens afgørelse.

Det betød, at manden ikke kunne få hjælp til apparaturet lymphapress mini som et hjælpemiddel.

Han måtte i stedet søge amtet om at få tildelt apparaturet som et behandlingsredskab.

Der var ved afgørelsen lagt vægt på de lægelige oplysninger om, at apparaturet var nødvendigt til behandling af lymfeødem, der var opstået som følge af en kronisk invaliderende tilstand, hvor lymfekar var ødelagt på grund af tilbagevendende betændelsestilstande.

Det var nævnets opfattelse, at apparaturet, der brugtes til denne behandling, ikke var et hjælpemiddel, men måtte anses for at være et behandlingsredskab.

Manden klagede over nævnets afgørelse.

Det private firma, der havde udlånt apparatet til manden kommenterede på hans vegne sagen. Det fremgik heraf, at henset til karakteren af de lidelser lymphapress mini ofte anvendtes til lindring af og til effekten af anvendelsen af produktet, samt til at produktet ikke forudsatte lægelig introduktion eller kontrol, ville lymphapress mini ofte kunne kvalificeres som et tilskudsberettiget hjælpemiddel.

Socialministeriet havde i en udtalelse til det private firma anført, at kompressionsstrømper kunne ydes efter servicelovens § 97 ved svære, varige kredsløbslidelser, f.eks. svære grader af åreknuder (varicer)

som ikke svandt efter fornøden behandling, varige følger efter blodpropper i ben eller arme, varige hævelser på grund af følger efter strålebehandling eller kronisk ødem (væske) i benene på grund af en varig utilstrækkelig funktion af vener eller fraførende lymfekar.

Det måtte ved henvendelse til Sundhedsstyrelsen afklares om en lymphapress mini kunne anses som en slags kompressionsstrømpe.

Ankestyrelsen rettede en forespørgsel til Sundhedsstyrelsen om lymphapress mini skulle betragtes som en slags kompressionsstrømpe. Sundhedsstyrelsen fremsendte en udtalelse af 31. oktober 2003 stilet til en kommune vedrørende samme spørgsmål. Sundhedsstyrelsen anførte heri, at patienter med lymf ødem primært behandlede med kompressionsstrømper grad II-III, i sjældne tilfælde blev der foretaget kirurgisk behandling. Kompressionsbehandlingen blev givet i alle døgnets 24 timer, hvorimod behandlingen med lymphapress mini kun foretoges i kortere perioder. Behandlingen med lymphapress mini kunne derfor ikke umiddelbart sammenlignes med behandling med kompressionsstrømper.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om apparaturet lymphapress mini var et hjælpemiddel efter servicelovens § 97 eller et behandlingsredskab hørende under sygehusvæsenet.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt ikke, at ansøger var berettiget til hjælp til dækning af apparaturet lymphapress mini.

Ankestyrelsen kom således til det samme resultat som nævnet.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen til grund, at ansøger led af en kronisk invaliderende lidelse, som skyldes ødelæggelse af lymfekarrene på grund af recidiverende betændelsestilstande (rosen).

Ankestyrelsen lagde endvidere til grund, at ansøger brugte kompressionsstrømpe, som ikke i sig selv kunne holde tilstanden nede. Det var nødvendigt med vedvarende yderligere lymfedrænagebehandling.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på Socialministeriets skrivelse om, at kompressionsstrømper blev ydet efter servicelovens § 97 ved svære, varige kredsløbslidelser, hvis kompressionsstrømpen kunne afhjælpe en sådan lidelse. Om Lymphapress Mini kunne anses som en slags kompressionsstrømpe beroede på en lægefaglig vurdering.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at det af en udtalelsen fra Sundhedsstyrelsen fremgik, at det var Sundhedsstyrelsens opfattelse, at lymphapress mini ikke umiddelbart kunne sammenlignes med behandling af kompressionsstrømper.

Ankestyrelsen fandt på den baggrund ikke grundlag for at tilsidesætte nævnets afgørelse.